

LA SETMANA QUE ACABA...

Apunts sobre què hem vist, sentit, degustat i, en definitiva, viscut en els últims 7 dies

Thais Gutiérrez

He disfrutat molt amb la segona temporada de la sèrie *The White Lotus*. Personalment la trobo molt millor que la primera. En aquesta ocasió la trama se situa a Sicília, on un seguit de personatges –que són molt més foscos i hipòcrites del que semblen– ens mostren que ser milionari tampoc és sinònim de ser feliç.

He tingut la sort de tastar el fantàstic panettone que fan a Panes Creativos i que aquest any s'ha endut el premi al millor panettone artesà. Ha sigut gràcies a la nostra *foodie* de capçalera, Rosa Rodon, que en va portar un a la redacció. El poso a la llista dels meus panettones preferits.

NO HE POGUT PARAR DE PENSAR EN...

L'expressió *goblin mode*, que és la que la Universitat d'Oxford ha triat per a l'any 2022. L'expressió fa referència al comportament descuidat, mandrós, que rebutja les expectatives socials sense demanar perdó i que, segons els votants, defineix l'esperit del 2022. El *goblin mode* sembla una reacció de rebuig a l'obligació d'encaixar i complir amb els estereotips marcats per les xarxes, que afecten sobretot els més joves.

He rebut el fantàstic llibre *Océanos. Una exploración del mundo marino*, que acaba de publicar Phaidon. Es tracta d'un llibre enorme –pot ser molt bon regal de Nadal– que s'endinsa en la immensitat dels oceans a través de les obres de fotògrafs, geògrafs, artistes i científics al llarg de la història en un recorregut per més de 3.000 anys.

M'he rendit a la beguda nadalenca per excel·lència del centre d'Europa: el que els alemanys anomenen *glühwein*, el vi calent especiat, que he pogut degustar en un dels mercats nadalencs més tradicionals del país germànic. Fins i tot he buscat la recepta per fer-lo a casa, tot i que crec que no tindrà el mateix efecte reconfortant.

...I LA QUE VE

Algunes de les coses que esperem no perdre'ns els pròxims 7 dies

Jordi Garrigós

Recomanaré a tothom que vegi *Dancing with Rosa*, de Robert Muñoz, un extraordinari curtmetratge documental amb doble protagonisme femení, el de la Rosa i l'Eva, mare i filla. Un relat gens allisonador, però extremadament clarivident, sobre els dubtes, les pors i les inseguretats d'una mare que ha de decidir si portar o no la seva filla, que té síndrome de Down, a viure en una residència. Una vivència compartida que aquí es tracta amb delicadesa, humanitat i un gust exquisit. Seria estrany que no s'endugués el Goya al qual està nominat.

Veuré *La Sagrada Família*, la sèrie documental sobre la família Pujol que han dirigit David Trueba i Jordi Ferrerons per a la HBO. Els nascuts als anys vuitanta veiem Pujol com una mena de mirall i imatge del país. Necessitàvem que algú ho ordenés tot plegat.

Llegiré la preciosa edició que Anagrama acaba de publicar de *Filosofía de la canción moderna*, el nou llibre de Bob Dylan. El geni de Duluth escriu un meravellós compendi de com entén algunes de les cançons pop més populars del segle passat. És Dylan escrivint sobre *My generation*, dels Who; *Strangers in the night* o *I got a woman*, de Ray Charles. Tot al seu aire i integrant-hi tota la seva filosofia i el seu pensament. Un llibre de música que realment no va de música, sinó de vida. Però què és exactament el pop sinó la vida?

Faré un vermut al bar del centre cívic Vil·la Urània. No només perquè aquesta antiga casa situada al carrer de Saragossa, al barri del Farró, i que va ser propietat de l'astrònom Josep Comas, és una preciositat, sinó sobretot perquè al seu bar s'hi combina tot el que necessito ara mateix per passar un migdia ideal de cap de setmana: comoditat, amabilitat, zona per a nens, terrassa per si el fred no colla i una petita però original carta de tapes japoneses. Un descobriment a tocar de Gal·la Plàcidia.

Escollaré *The last time*, un disc que tinc pendent des de l'estiu. I és un delictes, perquè l'autor és un geni i la durada de l'àlbum anecdòtica: Tony Molina, que a finals d'agost va publicar el que és el seu cinquè disc, és un mag de la cançó curta i ràpida. Que ningú pensi que es dedica al *hardcore* tocat a tota pastilla. No, a ell li van les melodies a l'estil Teenage Fanclub i cert regust dels primers Weezer, però no repeteix cap tornada, i per això les seves pistes duren entre 30 segons i un minut i mig. No te n'adones i el disc s'ha acabat. Si fes cançons amb estructures corrents aquest senyor seria una estrella, però ja no seria Tony Molina.

ara diumenge

DIRECTORA Esther Vero · DIRECTOR ADJUNT Ignasi Aragay · DIRECTORA DE L'ARA DIUMENGE Thais Gutiérrez
COORDINADORA Maria Labró · DIRECCIÓ D'ART Cristina Córdoba · MAQUETACIÓ Xavi Hita
FOTOGRAFIA Xavier Bertrall · EDITOR GRÀFIC Ferran Forné · EDICIÓ Rosa Rodon · LLENGUA Pau Domènech